

Director

Narcís-Jordi Aragó

Redactor en cap

Xavier Carbó

Consell de redacció

Ramon Alberch, Jordi Casadevall,
Narcís Castells, Josep Clara, Jaume
Fabre, Miquel Gil, Ferran Juncà,
Jaume Marquès, Aurora Martín, Enric
Mirambell, Joan Miró, Joaquim
Nadal, Joan Nogué, Mariàngela
Vilallonga.

Secretari de redacció

Carles Sapena

Assessorament Lingüístic

Segimon Sibina

Disseny i compaginació

Enric Marquès

Col·laboradors**d'aquest número**

Ramon Alberch, Miquel Alzueta,
Dolors Batallé, Carles Carreras, Lluís
Casassas, Ramon M. Castells, Josep
Clara, Jaume Fabre, Josep M.
Fonalleras, Ramon Fortià, Jordi
Frigola, Miquel Gil, Jaume Marquès,
Pep Mas, Ramon Massaguer, Oriol
Nel·lo, Vicente Pérez Moreda, Gabriel
Planella, Lluís Polo, Modest Prats,
Albert Rossich, Narcís Soler, Núria
Terés, Mariàngela Vilallonga.

Edició

Diputació de Girona

Redacció i administració

Servei d'Estudis, Documentació i
Informació
Pujada de Sant Martí 5,
Telèfon 20 57 00
Apartat de Correus, 11.
17080 Girona

Administració: Aurèlia Planas**Subscripcions:** Nuri Sumsi.**Distribució:** Marta Déu.**Arxiu:** Pilar Espuña**Impressió**

Tallers gràfics Dalmau Carles, Pla,
S.A.

Joan Maragall, 34

17002 Girona

Dipòsit legal GI-54-1958

ISSN 0122-2663

Revista de Girona no s'identifica necessàriament amb l'opinió que
expressen els articles signats.
Prohibida la reproducció total o parcial de la revista per qualsevol
mitjà sense l'autorització prèvia de la Diputació de Girona.

Revista de Girona

La llengua, la norma i la normalitat

Aquest número apareix en vigílies de l'obertura del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana i de la celebració a la ciutat de Girona de les sessions dedicades a un dels seus temes fonamentals.

Si el primer Congrés, fa vuitanta anys, va iniciar l'indispensable procés de *normativització* del català, ara, amb les normes filològiques ben establertes i amb la normativa legal promulgada i consolidada, aquest segon Congrés ha de dinamitzar el procés de *normalització* de la llengua a tots els territoris que la tenen com a pròpia, fins a assolir-ne l'ús generalitzat en tots els àmbits i en totes les ocasions, sense cap limitació.

Que un francès o un anglès s'interessin per la seva llengua no és més que un afer de cultura. Però quan un català es preocupa per la llengua catalana, el fet adquireix una significació política. Això vol dir que la situació de la llengua no és normal i que, de fet, tampoc no ho és la situació del país. Per això aquest Congrés, que serà sens dubte una reflexió científica sobre la nostra llengua, ha de ser també una definició pública i col·lectiva de com volem que sigui el seu futur. Al capdavant, el Congrés potser ni s'hauria convocat si no fos que la llengua viu encara envoltada de déficits, de problemes greus i de perilloses amenaces. Déficits tant en el seu coneixement com en les actituds envers ella; problemes tant per les incomprendiments de fora com per les claudicacions de dins; amenaces degudes tant a la prepotència idiomàtica dels uns com al sucursalisme lingüístic dels altres.

Cal passar, doncs, amb urgència, d'aquesta situació anormal a la normal, perquè mentre la llengua no estigui normalitzada no haurem normalitzat el país. La llengua és la sang del nostre esperit, el fonament de la col·lectivitat històrica, el signe que ens identifica com a poble i el llaç que manté viva la nostra cohesió. En defensar-la, defensem la nostra pròpia essència; per això tots tenim un lloc en la batalla per la seva llibertat i per la plenitud del seu ús.

El Congrés és aquí. Un xic precipitat, potser no ha anat precedit de la preparació que calia. La seva celebració patirà tal vegada de mancances i de limitacions. Tanmateix, el saludem amb esperança i ens incorporem decididament al seu projecte de normalització idiomàtica, el repte més fort que té plantejat el nostre poble en el seu camí de recobriment nacional.